

OCCUPERAD STAD

DAVID PEACE

OCKUPERAD STAD

**OCH VAD FÖRFATTAREN HITTADE DÄR
ANDRA BOKEN I TOKYO-TRILOGIN**

Översättning Peter Samuelsson

COLT SO MMXIV

© David Peace 2009
© Ersatz, Stockholm 2014
Originalens titel Occupied City
Översättning från engelska Peter Samuelsson
Redaktör Ola Wallin
Korrekturläsning Wera Minth
Omslag Faber and Faber
Grafisk form & sättning Ola Wallin
Tryck Spindulys, Litauen 2014
ISBN 978-91-87219-34-4

Coltso är ett imprint till Ersatz

www.coltso.se

www.ersatz.se

Av David Peace har tidigare utgivits:

Tokyo är noll (Coltso 2012)

Till min mor

Den foglige och ärbare sonen dödar sin far.
Den kyske begår sodomi på sina nära.
Den lastbare blir sedesam.
Den girige slänger ut nävar av guld genom fönstret.
Krigshjälten sticker den stad i brand som han en gång
riskerade livet för.

ANTONIN ARTAUD, *Le théâtre et la peste*, 1933

I DEN OCKUPERADE STADEN är du författare och du flyr –

På vintern, med papper i famnen, flyr du från brottsplatsen genom januarinatten, bort på Tokyos gator, från brottsplatsen, från snön och från leran, från banken och från liken, du flyr från brottsplatsen och från bokens ord, ord som först lockade och hänförde dig men sedan bedrog och tillintetgjorde dig och nu snärjer och spärrar in dig –

Under en himmel som hotar mer än natt, mer än snö, flåsar och pustar du nu, pustar och flämtar, flämtar och stönar –

För du hör dem komma, steg för steg, viskande och muttrande. Du hör dem knappa in, steg för steg-steg, dreglande och morrande, steg för steg-steg för steg –

Hundra demoners nattliga parad...

I nattvacklandet faller glasögonen från din näsa. I snösnubblandet faller pappren ur dina händer. I natten och snön trevar du efter dina glasögon och dina papper, söker efter din syn och ditt arbete. Men den spökmättade vinden blåser nu, gengångarvinden är över dig igen. Den stjälar dina papper och krossar dina glasögon, gör en pappersstorm av lösbladen, en splitterstorm av flislinserna när du klöser dig fram i den mättade vinden, när du fäktar dig fram i den hemsökta luften –

Men sedan dör vinden bort och nu är luften slut, pappersbuntarna faller och skärvorna trillar. Du griper efter dina glasögon, du greppar dina papper, ditt manus, ditt manus till

denna blivande bok,

denna bok som

inte ska

bli –

Denna ofullbordade bok om ett olöst brott. Denna Vinterbok, denna Mordbok, denna Pestbok.

De oskrivna sidorna i dina händer, de tomma bågarna på din näsa, nu ser du Svarta porten där framme, så du börjar springa igen, genom januarinatten, du flåsar och flämtar, bort på Tokyos gator, flämtar och –

Nu slutar du springa.

UNDER SVARTA PORTEN söker du skydd. I det fuktiga mörkret sitter du och trycker nu. Här under taket i porten finns ingen annan, bara finger-natt-toppar och fot-snö-steg. Denna port, en gång en klenod, nu en ruin, nästan, men porten står ännu, denna port som nu är en helgedom, kanske. Inga kråkor, inga rävar, inga ligister, inga fnask i natt. Bara natten och bara snön, deras finger-kalla-toppar och deras fot-smutsiga-steg. Med andan i hal-sen, genom-rock-svettig, spottar du blod, dina fläck-papper röda. Din andedräkt är dålig, din mage svullen, dina ögon blodsprängda och ditt ansikte uppsvällt –

Men här i Svarta porten, i det fuktiga mörkret, här ska du gömma dig. Här inne, inne här –

Här ska du gömma dig –

Göm dig! Göm dig!

För denna andfådda stad, denna stad i otakt. För denna förbannade stad, denna upprorsstad och jordbävningstad, denna lönnmördarstad och kuppstad, denna bombstad och brandstad, denna sjukdomsstad och hungerstad, denna nederlagsstad och kapitulationsstad –

Denna förbannade stad, rövarstad och våldtäktsstad, mördarstad, mördar- och peststad –

Allt detta har du bevittnat, allt detta har du dokumenterat, i bläcket du spillt, på sidorna du fördärvat. Här inne, inne här –

»... en spökhistorielek som blev populär under Edoperioden. I mitten av sjuttonhundratalet var formen etablerad bland samurajer som ett lekfullt sätt att pröva sitt mod, men i början av artonhundratalet hade den blivit ett allmänt spritt nöje bland ofrälse. Leken inleds med att en grupp samlas i skymningen i det blekblå skenet av hundra tända stearinljus un-

der ljusblå skärmar. Sedan berättar var och en i tur och ordning en övernaturlig skräckhistoria och i slutet av varje historia släcks ett ljus. När kvällen och historierna fortskrider blir rummet allt mörkare och allt dyst-rare, tills det efter den hundra historien, när det sista ljuset blåsts ut, ligger helt i mörker. I detta ögonblick tros verkliga monster och vidunder träda fram i mörkret, frambesvärjda av de fruktansvärda historierna ...»

Blodfläckarna, tårstrimmorna, de förkomna breven och dödsdomarna, du tittar upp från dina papper, du får syn på en trappa, en bred trappa till en övervåning, en övervåning bort från staden. Du störtar upp och samlar ihop dina papper, du springer för att ta dig uppför trapporna, finger-lätta-toppar följer efter dig, fotmjuka-steg som ett eko av dina egna –

Ett steg, två steg, tre steg, fyra –

Halvvägs, stannar du, trappstill,

trappböjd hukar du,

andhållen –

I kammaren på övervåningen, högt i takets underhud, ett ljus-sken över ditt huvud, här i Svarta porten,

här är du inte ensam, här *i-när-varo-bliv-en* ...

Du går igen, stannar igen, och nu ser du –

I kammaren där uppe, i en ockult cirkel –

Tolv stearinljus och tolv skuggor –

I Den ockuperade staden, under Svarta porten, i den övre kam-maren, i de tolv stearinljusens ockulta cirkel, står du nu på knä.

Plötsligt lyser taket i kammaren upp av en blix. Du tittar, du lyssnar. Du hör åskmuller, regnet piskar mot portens tak. Du lyssnar, du tittar –

I stearinljusens sken ser du och hör du nu hur en handklocka skakas i luften, hör och ser en klocka och en hand –

Den röda klockan och den vita handen, den vita armen och den röda ärmen, den röda klädnaden och en kvinnas vita ansikte –

Kvinnan, ett medium, framför dig –

Där, i mitten av ljuscirkeln,

i stearincirkeln står hon –

Hennes hår och hennes dräkt piskar nu i en plötslig storm, för

den mättade vinden har hittat till dig här igen, luften hemsökt igen,

när mediet skramlar med klockan om och om igen –
Klockan och nu trumslagen som långsamt dunkar,
när mediet nu börjar dansa, virvla och snurra –
Förryckt, klockans skrammel och vindens tjut,
trummans slag, om och om, igen och igen –
Hennes fötter rör sig över det flisiga träet,
dansande, snurrande, virvlar och virvlar –
Plötsligt stannar hon, plötsligt stilla nu,
förstenad, klockan glider ur handen –
Tvärt, vänd mot dig säger hon:

»*Låt spökhistorieleken börja ...*«

Sedan rasar hon mot dig,
i denna Besatta stad –

Mediet faller till golvet framför dig, nu sätter hon sig kapprak upp, stram och stilla, och nu öppnar sig hennes mun, talar hennes mun. Med ett okroppsligt, entonigt mummel talar den. Den säger de dödas ord –

»Vi är här på grund av dig«, viskar den. »På grund av dig, vår kära, kära söta författare, på grund av dig ...

Första ljuset –

Offrens Tårarnas vittnesmål

På grund av dig. Staden en likkista. I snön. På ett lastbilsflak. Utanför banken. I snögloppet. Under den tjocka, fuktiga presenningen. Genom gatorna. I regnet. Till sjukhuset. Till bårhuset. I snögloppet. Till templet. Till gravkapellet. I snön. Till krematoriet. Till jorden och till himlen –

I våra tolv billiga träkistor –

I dessa tolv billiga träkistor ligger vi. Men vi ligger inte still. I dessa tolv billiga träkistor kämpar vi. Inte i mörkret, inte i ljuset, i det grå kämpar vi, för här är bara grått, här kämpar vi bara –

På denna grå plats,

som inte är en plats,

kämpar vi hela tiden, alltid och redan –

På denna plats, denna icke-plats mellan två platser. Platserna vi en gång var, platserna som vi ska bli –

De dödligt levande,

de levande döda –

Mellan dessa två platser, mellan dessa två städer:

Mellan Den ockuperade staden och Den döda staden, här dväljs vi, mellan Den rådlösa staden och Den efterlämnade staden –

Här dväljs vi, i jorden med maskarna,

i himlen med flugorna är vi inte längre i varats boningar. Mer än förlorade faller fågelflockar från himlen och regnar över oss med sina blodiga fjädrar och av-klippta vingar. *Men ändå hör vi dig.* Vi som nu är i icke-varats boningar. Mer än förlorade hoppar fiskstim ur havet och stänker ner oss med sina blodiga inälvor och av-slitna huvuden. *Ändå ser vi dig.* Vi vill andas igen men vi kan aldrig andas igen. Mer än förlorade springer boskapshjordar från fälten och trampar ner oss med sina blodiga kadaver och avhuggna lemmar. *Vi lyssnar på dig.* Vi vill komma tillbaka igen, men

vi kan aldrig komma tillbaka igen. Mer än förlorade. *Vi iakttar dig ändå.* Genom våra slöjor –

Slöjorna som inte längre hänger för våra ögon, dessa slöjor som nu hänger bakom våra ögon, med trådar som spunnits av våra tårar, vars nät vävts av vår död, dessa slöjor som ersatt våra namn, som ersatt våra liv –

Genom dessa slöjor

ser vi ändå –

Ändå iakttar vi, iakttar vi dig ...

Alltid med öppna munnar, redan med öppna munnar. Men vi talar inte längre, vi kan inte längre tala, bara ljudlöst forma ord, orden:

Spelar vi någon roll för dig? Spelade vi någonsin roll?

Våra munnar skriker alltid,

skriker, skriker redan,

formar orden:

Din likgiltighet är vår sjuka, din likgiltighet en farsot ...

Vi dväljs bortom sorgen. *Du sluter din mun.* Vi dväljs bortom smärtan. *Du sluter dina ögon.* Bortom sorgen, bortom förtvivlan. *Du sluter dina öron, för du hör oss inte, för du hör inte på oss ...*

Och vi är trötta, vi är så trötta, så väldigt väldigt trötta –

Men ändå dväljs vi, mellan dessa två platser –

Bortom försumlighet ligger vi. *Berusad predikar du för oss.* Bortom glömskan väntar vi. *Nykter ignorerar du oss.* Glömda och övergivna, begravda eller brända, plågade och rastlösa, under jord och ovan himmel, utan dröm och utan sömn. *Du är blind för vårt lidande.* Vi är så trötta, så väldigt väldigt trötta. *Du är dövd för våra böner.* Vi gråter utan tårar, vi skriker utan ljud,

och ändå väntar vi och ändå

iakttar vi –

Mellan Den ockuperade staden och Den döda staden, mellan Den rådlösa staden och Den efterlämnade staden väntar vi, iakttar och kämpar. Här på den här grå platsen, här där vi väntar, iakttar och kämpar:

Förbannad vare du som kastat ut oss på denna plats! Förbannad vare du som håller oss kvar här! Ombytlig är du, så väldigt väldigt ombytlig ...

Ombytlig är du, ombytliga de levande ...

Glömda är vi, glömda och förnekade –

Glömda liv och förnekad död –

För du nekar oss vår död ...

Förnekar och fångar oss ...

I Den rådlösa staden, Den efterlämnade staden, bortom Den ockuperade staden, framför Den döda staden, här är vi fångna, fångna i det grå, fångade i den här staden. I den här staden som inte är en stad,

på den här platsen som inte är en plats –

Här hasar vi, hasar vi runt, runt i cirklar, med våra lådor. *Hörde du våra steg i ditt hjärta?* Vår egen aska, om våra halsar, våra egna knotor, i dessa lådor. *Kände du våra fingertoppar i ditt kött?* Vi höjer på axlarna, vi höjer våra ansikten, vi höjer blicken. *Har du kommit för att föra oss tillbaka, tillbaka till ljuset?* Vi börjar hasa tillbaka till ljuset. *Tillbaka till Den ockuperade staden?* I Den ockuperade staden hasar vi runt, runt dessa tolv ljus, vi samlas omkring, omkring och omkring –

Åter i Den ockuperade staden, här där vi är offer igen –

Här är vi aldrig vittnen, utan alltid, redan offren –

Så vi är de som gråter. Gråter alltid, redan –

Här vi som en gång var de levande –

De nu hela tiden gråtande, här –

Här i kväll gråter vi –

I Den ockuperade staden där de som gråter söker de levande. Men de levande är inte här, inte i kväll framför dessa ljus –

Här i kväll finns bara de som gråter –

Här i kväll är bara vi:

Och i kväll är vi åter Takeuchi Sutejiro, Watanabe Yoshiyasu, Nishimura Hidehiko, Shirai Shoichi, Akiyama Miyako, Uchida Hideko, Sawada Yoshio, Kato Teruko, Takizawa Tatsuo, Takizawa Ryu, Takizawa Takako och Takizawa Yoshihiro –

Men vi gråter ännu. Gråter

alltid, redan,

alltid, redan gråter vi åter här i Den ockuperade staden:

I Den ockuperade staden är det åter den 26 januari 1948 –

Här är det alltid, redan den 26 januari 1948 –
Denna dag som alltid, redan är vårt sår –
Det sår som aldrig kommer att läka –
Här, här där det alltid, redan är denna dag, denna gång, alltid,
redan den sista gången:

På morgonen vaknar vi i våra sängar. För sista gången. *I våra sängar som inte längre är våra sängar.* Vi klär på oss hemma. För sista gången. *I våra hem som inte längre är våra hem, våra kläder som inte längre är våra kläder.* Vi äter vitt ris. För sista gången. *Nu äter vi bara det svarta riset, det svarta riset som tömmer våra magar.* Vi dricker klart vatten. För sista gången. *Här dricker vi bara svart vatten, det svarta vattnet som tömmer våra munnar.* I genkan tar vi avsked av våra mödrar och fäder, våra systrar och bröder, våra fruar och söner, män och döttrar. För sista gången. *Våra mödrar och fäder, våra systrar och bröder, våra fruar och söner, våra män och döttrar, som inte längre är våra mödrar och fäder, inte längre är våra systrar och bröder, inte längre är våra fruar och söner, inte längre är våra män och döttrar.* Vi ger oss av till arbetet, i snön. För sista gången. *Till arbetet som inte längre är vårt arbete.* Vi stiger på våra tåg och bussar, i folkmassan. För sista gången. *Våra tåg och bussar som inte längre är våra tåg och bussar...*

Genom Den ockuperade staden hasar vi. För sista gången –

Från Shiinamachistationen hasar vi. I snögloppet. För sista gången. Uppför gatan hasar vi. I leran. För sista gången. Till Teikokubanken. *Till Teikokubanken som inte längre är en bank...*

Vi öppnar dörren. För sista gången. *Dörren som inte längre är en dörr.* Vi tar av oss skorna. För sista gången. *Var är våra skor nu?* Vi sätter på oss tofflorna. För sista gången. *Var är våra tofflor?* Vi sätter oss vid våra skrivbord. För sista gången. *Skrivbord som inte längre är, inte längre är våra skrivbord...*

För sista gången –

Bland pappren och liggarna väntar vi på att banken ska öppna. För sista gången. Denna sista dag, den 26 januari 1948 –

Vi ser klockans visare bli halv tio. För sista gången. Banken öppnar och dagen börjar. För sista gången. Vi betjänar kunderna. För sista gången. Vi skriver i liggarna.

För sista gången –

I lampornas sken, i värmen från kaminerna, hör vi snön bli till glopp, gloppet till regn, när det faller på bankens tak. Och vi undrar om banken kommer att stänga tidigare i dag. Vi undrar om vi kommer att få gå tidigare i dag, hem till oss, hem till våra familjer. På grund av vädret,

på grund av snön –

Men snön har blivit till glopp, gloppet till regn och alltså kommer banken inte att stänga tidigare i dag, vi kommer inte att få gå tidigare, hem till oss,

hem till våra familjer –

Så vi sitter vid våra skrivbord på banken, i lampornas sken, i värmen från kaminerna, och vi ser på klockans visare och vi tittar hastigt på bankdirektören, vår direktör som sitter vid sitt skrivbord längst in. Vi vet att herr Ushiyama, vår direktör, inte mår bra. Vi ser det på hans ansikte. Vi hör det på hans röst. Vi vet att han har svåra magsmärtor. Vi vet att han har haft ont i nästan en vecka. Vi vet vad det kan vara, vi vet att det kan vara dysenteri, vi vet att det kan vara tyfus. I Den ockuperade staden

vet vi alla vad det kan innebära –

I Den ockuperade staden vet vi

att det kan innebära döden –

Men han överlever det här,

han ska genomleva

det här...

För sista gången ser vi visarna bli två och ser herr Ushiyama resa sig från sitt skrivbord längst in, vit i ansiktet och med händerna för magen. För sista gången ser vi herr Ushiyama buga sig och hör herr Ushiyama ursäkta sig inför oss alla. För sista gången ser vi herr Ushiyama gå hem tidigare –

Och alla vet vad det kan vara –

Vi vet att det kan vara döden –

Men han kommer att överleva, han kommer att leva. I sitt hem som ännu är hans hem, med sin familj som ännu är hans familj...

Men vi går inte tidigare i dag. Vi går inte hem, hem till våra familjer. Vi sitter vid våra skrivbord, i lampornas sken, i värmen

från kaminerna, och vi återgår till våra kunder och till våra liggare.
Och vi lyssnar på regnet –

Och vi ser på klockans visare –

Vi ser visarna bli tre och vi ser bankdörren stängas för dagen.
Bland högarna av kvitton motläser vi dagens transaktioner. För
sista gången. Bland högarna av pengar kontrollräknar vi dagens
kassa. För sista gången. Och sedan hör vi knackningen på sido-
dörren. För sista gången –

Vi tittar upp på klockans visare –

För sista gången:

Den är nu tjugo över tre, måndagen den 26 januari 1948 –

Tjugo över tre i Den ockuperade staden –

När någon knackar på sidodörren –

Tjugo över tre och han är här –

Vår mördare är här.

Vi ser när fröken Akuzawa reser sig för att öppna sidodörren
för vår mördare. *Ni säger att han är fyrtyotvå år.* Vår mördare räcker
fram sitt visitkort: Dr Yamaguchi Jirō, tjänsteläkare, Ministeriet
för hälsa och välfärd. *Ni säger att han är femtiofyra år.* Vår mördare
ber att få tala med vår direktör. *Ni säger att han är fyrtiosex år.* Frö-
ken Akuzawa ber vår mördare att gå runt till framsidan. *Ni säger
att han är femtioåtta år.* Vår mördare går ut igen. *Ni säger att han är
en och sextiotvå lång.* Vår mördare öppnar dörren på framsidan. *Ni
säger att han är en och femtionio lång.* Fröken Akuzawa väntar med
ett par tofflor åt honom. *Ni säger att han är en och sextiofem lång.* Vår
mördare tar av sig sina kängor i *genkan*. *Ni säger att han är en och
femtiosju lång.* Vi hör när fröken Akuzawa säger att direktören re-
dan har gått men att vår kamrer tar emot. *Ni säger att han är smal.*
Vi ser när vår mördare nickar och tackar fröken Akuzawa när hon
leder honom genom banken. *Ni säger att han är normalstor.* Vi ser
när vår mördare passerar skrivbordsraderna där vi sitter och ar-
betar. *Ni säger att han är medelstor.* Vi hör när fröken Akuzawa pre-
senterar vår mördare för kamreren, herr Yoshida. *Ni håller med om
att han är ganska smal.* Vår mördare bugar sig. *Ni säger att han har ett
ovalt ansikte.* Vår kamrer ber vår mördare sätta sig. *Ni säger att han
har ett avlångt ansikte.* Vår mördare sätter sig vänd åt höger. *Ni sä-*

ger att han har en stor näsa. Vår kamrer stirrar på visitkortet: Dr
Yamaguchi Jirō, tjänsteläkare, Ministeriet för hälsa och välfärd.
Ni säger att han har vackra drag. Vår mördare säger till herr Yoshida
att det har varit ett dysenteriutbrott här i kvarteren. *Ni säger att
han har ljus hy.* Vår kamrer räcker nu fram sitt eget visitkort: Yoshi-
da Takejiro, kamrer, Teikokubanken, Shiinamachi, Nagasaki-chō,
Toshima-ku, Tokyo. *Ni säger att han har gulblek hy.* Vår mördare
säger till herr Yoshida att källan till utbrottet är den offentliga
brunnen framför herr Aidas hus i Nagasaki 2-chōme. *Ni säger att
han har två bruna fläckar på vänster kind.* Herr Yoshida nickar och
berättar att bankens direktör, herr Ushiyama, faktiskt har gått hem
tidigare på grund av svåra buksmärtor. *På höger kind.* Vår mördare
säger att en av herr Aidas hyresgäster har dysenteri och att denna
person satt in pengar på vårt kontor i dag. *Ni säger att han har ett
blåmärke på vänster kind.* Herr Yoshida är förvånad över att Minis-
teriet för hälsa och välfärd redan har hört talas om detta. *Ett ärr på
sin högra.* Vår mördare säger till herr Yoshida att läkaren som tog
emot herr Aidas hyresgäst omedelbart anmälde fallet. *Ni säger att
han är korthårig.* Herr Yoshida nickar. *Ni säger att han är gråhårig.*
Vår mördare säger att han har skickats av löjtnant Parker, som
leder desinfektionsgruppen i den här stadsdelen. *Ni säger att hans
hår är ganska långt och grått.* Herr Yoshida nickar igen. *Ni säger att
han är mörkhårig.* Vår mördare har fått order om att vaccinera alla
mot dysenteri och desinficera alla föremål som kan ha besmittats.
Ni säger att han är klädd i brun kostym. Herr Yoshida nickar för tred-
je gången. *Ni säger att han är klädd i en gammal vinterkostym.* All
personal, alla utrymmen, alla mynt och alla sedlar på det här kon-
toret, säger vår mördare. *Ni säger att han är klädd i uniform.* Herr
Yoshida stirrar åter på visitkortet: Dr Yamaguchi Jirō, tjänsteläkare,
Ministeriet för hälsa och välfärd. *Ni är säker på att det var en uni-
form.* Vår mördare säger att ingen får gå förrän arbetet är utfört.
Ni säger att han är klädd i brun rock. Herr Yoshida kastar en blick på
sin klocka. *Ni säger att han bär på en rock.* Löjtnant Parker och hans
grupp kommer snart för att kontrollera att arbetet utförts korrekt,
säger vår mördare. *Ni säger att han är klädd i ytterrock men bär på en
annan.* Herr Yoshida nickar. *Ni säger att han bär på en vårrock.* Vår

mördare ställer nu sin olivgröna väska på herr Yoshidas skrivbord. *Ni säger att han har bruna gummiskor.* Herr Yoshida ser när vår mördare öppnar väskan. *Ni säger att han har brandgula gummistövar.* Vår mördare tar upp en liten metallbehållare och två olika stora flaskor märkta på engelska. *Ni säger att han hade lera på skorna.* Herr Yoshida läser orden FIRST DRUG på den mindre 200 ml flaskan och SECOND DRUG på 500 ml flaskan. *Ni säger att hans kängor var rena.* Vår mördare säger att det här är ett ytterst starkt antidot som man intar oralt och som amerikanerna just har tagit fram genom experiment med palmolja. *Ni säger att han bär en vit bindel om vänster arm.* Herr Yoshida nickar. *Ni säger att det står »Ledare för desinfektionsgruppen« i rött på den.* Det är så starkt att ni kommer att bli helt immuna mot dysenteri, säger vår mördare. *Ni säger att han bär en armbindel från Tokyopolisen.* Herr Yoshida nickar igen. *Ni säger att det står »Smittskyddsläkare« i svart på den.* Vår mördare underrättar herr Yoshida om att de byråkratiska gångarna är invecklade och ovanliga. *Ni säger att han bär Toshima-kus armbindel.* Herr Yoshida kastar åter en blick på kortet framför sig på skrivbordet: Dr Yamaguchi Jirō, tjänsteläkare, Ministeriet för hälsa och välfärd. *Ni säger att det står »Smittskyddsgruppen«.* Vår mördare ber herr Yoshida att samla personalen. *Ni säger att han bär en liten olivgrön väska över höger axel.* Även vaktmästaren, dennes fru och två barn? frågar herr Yoshida. *Eller var det vänster?* Vår mördare nickar. *Ni säger att han har en läkarväska.* Herr Yoshida reser sig från skrivbordet. *En svart läkarväska.* Herr Yoshida kallar oss till sig. *Jag heter Takeuchi Sutejiro och är fjrtionio år, men nu är jag inte Takeuchi Sutejiro längre och är inte längre fjrtionio år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Vi reser oss från våra skrivbord. *Jag heter Watanabe Yoshiyasu och är fjrtiotre år, men här är jag inte Watanabe Yoshiyasu längre och nu är jag inte längre fjrtiotre år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Vi hasar genom lokalen. *Jag heter Nishimura Hidehiko och är trettioåtta år, men här är jag inte Nishimura Hidehiko längre och nu är jag inte längre trettioåtta år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Vi samlas kring herr Yoshidas skrivbord. *Jag heter Shirai Shoichi och är tjugonio år, men här är jag inte Shirai Shoichi längre och nu är jag inte längre tjugonio år; nu kämpar jag stän-*

dig, här gråter jag bara. Vi ser när vår mördare vänder sig till fröken Akuzawa och ber henne hämta tekoppar så att de räcker till alla på kontoret. *Jag heter Akiyama Miyako och är tjugotre år, men här är jag inte Akiyama Miyako längre och nu är jag inte längre tjugotre år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Fröken Akuzawa hämtar sexton tekoppar på en bricka. *Jag heter Uchida Hideko och är tjugotre år, men här är jag inte Uchida Hideko längre och nu är jag inte längre tjugotre år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Vår mördare öppnar den mindre flaskan märkt FIRST DRUG. *Jag heter Sawada Yoshio och är tjugotvå år, men här är jag inte Sawada Yoshio längre och nu är jag inte längre tjugotvå år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Vår mördare frågar om alla är här. *Jag heter Kato Teruko och är sexton år, men här är jag inte Kato Teruko längre och nu är jag inte längre sexton år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Vår kamrer räknar oss och nickar, alla är här. *Jag heter Takizawa Tatsuo och är fjrtiosex år, men här är jag inte Takizawa Tatsuo längre och nu är jag inte längre fjrtiosex år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Vår mördare håller en pipett i handen som om den vore en dolk. *Jag heter Takizawa Ryu och är fjrtionio år, men här är jag inte Takizawa Ryu längre och nu är jag inte längre fjrtionio år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Vi ser när vår mördare håller några droppar klar vätska i varje kopp. *Jag heter Takizawa Takako och är nitton år, men här är jag inte Takizawa Takako längre och nu är jag inte längre nitton år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Alla hör när mördaren säger att var och en ska ta sin kopp. *Jag heter Takizawa Yoshihiro och är åtta år, men här är jag inte Takizawa Yoshihiro längre och nu är jag inte längre åtta år; nu kämpar jag ständigt, här gråter jag bara.* Alla sträcker sig efter sin kopp. *Vi som är här nu i det grå.* Nu höjer vår mördare en varnande hand. *Vi som alltid, redan kämpar.* Vi hör när vår mördare varnar oss för hur starkt serumet är, för den skada det kan förorsaka på tandköttet och tändernas emalj om vi inte uppmärksam ser när han visar oss, om vi inte följer hans instruktioner till punkt och pricka. *Vi som alltid, redan bara gråter.* Vi ser nu när vår mördare tar fram en spruta. *Du defnierar oss som offer.* Vi ser när vår mördare sticker sprutan i vätskan. *Du dömer ut oss som offer.* Vi ser när vår mördare suger upp en mängd av vätskan i

dig åldras och ser dig glömma ...

Här där klockan alltid, redan är tjugo över tre –

Här där det alltid, redan kommer att vara grått –

In i det grå faller jag, faller jag, faller jag, faller jag, faller jag,
faller jag, faller jag, faller jag,

faller jag, faller jag,

faller jag,

faller –

Här, ner i Den rådvilla staden, Den efterlämnade staden, denna stad som inte är en stad, ner på denna grå plats, denna plats som inte är en plats,

faller vi, faller vi bort från ljuset,

från Den ockuperade staden

faller vi, ner i jorden och in i himlen

faller vi, faller, faller –

Från din stad, ner i våra kistor ...

Tolv billiga träkistor –

Din stad, våra kistor ...

Här, här –

I snön. På ett lastbilsflak. Utanför banken. I snögloppet. Under den tjocka fuktiga presenningen. Genom gatorna. I regnet. Till sjukhuset. Till bårhuset. I snögloppet. Till templet. Till gravkapellet. I snön. Till krematoriet. Till jorden och till himlen. I våra tolv billiga kistor –

Aska som hår, mylla som hud, bland flingorna och i gräsmattan / trot-sar vi elden och krattan, spaden och graven / Graven i jorden, graven i himlen / I himlens avgrund, i jordens avgrund / Din jord, din himmel. Inte vår himmel, inte

vår jord / inte här, inte nu /

Nu i höjden faller

vi, i djupen ...

Dessa tolv billiga träkistor som vi ligger i. Men vi ligger inte still. I dessa tolv billiga träkistor kämpar vi. I det grå kämpar vi. I den här staden kämpar vi. Vi kämpar och vi gråter, gråter orden:

Var är rättvisan, frågar vi medan vi faller, från vara till icke-vara, medan vi kämpar, mellan en plats och ingen plats,

medan vi gråter, var är rättvisan?

I Ab-grund, i Un-grund, i utan-grunden, i icke-grunden / Här kommer andra röster i detta annandöme att uttala denna annan-plats med annat namn –

På denna oplats, i denna ostad, mellan två platser, i detta annandöme / Inga svalor finns, inga svalor flyger här / Här hasar vi över deras kroppars mattor, fram och tillbaka, deras uppsvällda bröst, deras nakna vingar / Här där deras stilla ögon anklagar oss, gula / Här där deras tomma näbbar hänger öppna, gula –

På denna plats för en icke-plats ligger vi. Den har ett namn och den har det inte. Så uttala det,

uttala det nu: Cesur –

Mellan oss –

På denna plats ... icke-plats / oplats ... denna plats som kallas Cesur, som benämns Cesur, denna plats som gör oss andlösa, denna plats som får oss att gråta. Alltid gråtande. Redan gråtande –

Du är döv, du är stum och du är blind,

så du kan inte, du vill inte höra oss,

kan inte och vill inte hjälpa oss,

vill ...

I Den rådvilla staden, Den efterlämnade staden, i Cesuren, alltid, redan –

Du vill inte hjälpa oss, eller vill du, kära författare?

Första ljuset utblåst –

Alltid, redan släckt –

I cesuren, i likgiltigheten ...

UNDER SVARTA PORTEN, i den övre kammaren, i den ockulta cirkeln, med fallande vitt ansikte och piskande röd dräkt, ligger mediet platt på golvet framför dig nu. Vinden, klockan och trumman tysta nu, mediet stumt framstupa på golvet,

blodet och det tår-flis-fläck-iga golvet –

I cesuren, i likgiltigheten ...

Det första ljuset utsläckt,

mediet utmattat –

O-för-kroppsligat ...

Inte längre besatt är du ensam här. Här i Den ockuperade staden, ensam och döv, stum och blind –

Ändå försöker du skriva,

ta upp pennan

och skriva igen

här. På denna plats, mellan det du gjort och det du inte gjort, det du känt och det du inte känt, det du sagt och det du inte sagt,

här på den här platsen mellan det gjorda och det ogjorda, mellan det kända och okända, det sagda och osagda –

Ändå försöker du ännu skriva,

att skriva igen

här –

Men här kan det gjorda aldrig bli ogjort,

det ogjorda aldrig bli gjort –

Här kan det man känt aldrig bli okänt,

det okända aldrig känt –

Det sagda aldrig osagt,

det osagda aldrig

sagt –

Här där du vet att det skrivna aldrig kan bli oskrivet,

och där du fruktar – fruktar, fruktar – det oskrivna,

kan det oskrivna aldrig bli skrivet,

det oskrivna aldrig skrivet

här. Här där din syn försvinner, nu när din hörsel mattas. Här och nu när mardrömmar och huvudvärk förbannar dina dagar och dina nätter. Här och nu när du tar miste på sol och måne, mån-sken och solljus, solskur och regnsken,

liv och död, host-hostar,

död och födelse. Här –

I de elva stearinljusens ockulta cirkel, i den här övre kammaren i Svarta porten, hostar du och host-hostar, synsvinnande och hörselmattande, hostar du och host-hostar, blodfläckar och tårstrimor här. Här bland de tomma tårarna och de fallande papprena hostar du, host-hostar du, och nu snurrar du, snurrar och snurrar, ur stånd att skriva, ur stånd att se,

ännu halvdöv för fot-trapp-stegen,

för sirenerna och telefonerna –

»Inga fler tårar«, viskar en röst, en gammelmansröst. »Inga fler tårar, inga fler tårar för honom . . .«

Du tappar din penna, din bläcktorra penna. Du slår upp dina ögon, dina rödorra ögon. De elva ljusen är borta, Svarta porten är borta, Den ockuperade staden är borta. Du står i ett skjul eller en lada, med jordlukten, fuktdoft. Du ser en gammal man som öppnar lådorna, tar upp mappar, dammspunna och spindelvävs-täckta, och som bläddrar igenom papper och dokument, dokument och anteckningshäften, häfte efter häfte –

»Det var för många år sedan«, säger den gamle. »Inte så många kvar nu som minns hur Teiginfallet verkligen var.

Men jag minns. För jag var på Mordrummet, Rum 2 på Första roteln på Tokyopolisen, och Rum 2 tog hand om alla mord.

Chefen för vår rotel var Suzuki och befäl i vårt rum var Minegishi –

Men ni vill veta vad som hände, eller hur?« upprepar den gamle. »Eller inte? Ni vill veta sanningen, väl? Bestäm er! Vad vill ni veta, vad som hände eller sanningen? Vad menar ni med att det är samma sak? Naturligtvis är det inte samma sak! Jag kan tro att något har hänt, men det gör det inte sant –

Eller gör det?

Till exempel kände jag en gång en kriminalassistent. Gift. Med barn. Hela paketet. Hur som helst börjar denne kriminalassistent tro att hans fru har ett förhållande. En affär. Med en amerikan. En soldat. Det hade hon inte. Men det hindrade honom inte att tro att hon hade det. Han brukade säga till mig att i går

kväll knullade min fru med en amerikansk soldat. Det gjorde hon inte. Men det hindrade honom inte från att tro det. Tro att det hade hänt. Tro att det var verkligt. Tro att det var sant. Det var hans sanning. Det var verkligt för honom, och mycket verkligt för henne också i slutändan. Men det är en annan historia. Men ni förstår vad jag vill säga, eller hur? I alla fall, om ni vill veta vad som hände så ska jag berätta vad som hände. Allt finns här –

Här i de här lådorna, här i de här häftena –

Men kom ihåg, inga fler tårar –

Inga fler tårar för honom . . .

Andra ljuset –

Kriminalinspektör H:s vittnesmål anteckningshäfte

Staden är ett anteckningshäfte. Med blyerts på papper,
med trubbig blyerts, på grovt papper –
I DEN OCKUPERADE STADEN
skrev jag följande:

1948/1/26, 16.00: Snö / Ledig / På badhuset / Samtal från polishuset / »Tio döda i Mejiros polisdistrikt.« / »Ett nytt yakuzakrig?« / »Nej, något mycket större. Massförgiftning. Infinn er omedelbart!« / Trådbuss från Naka-Meguro till Ebisu / Taxi till brottsplatsen / (Kejserliga) Teikokubankens kontor i Shiinamachi, Nagasaki 1-chōme 39, Toshima-ku, Tokyo / Ett envåningshus / Mitt emot Nagasakihelgedomen / Rena helvetet / Tio döda på rad i ett av vaktmästeriets två rum / Uppspärrade ögon / Öppna munnar / Blod och spyor / Kritstreckskonturer där de hittades / Bakom disken / På toaletten / I korridoren / Sex överlevande till Seibos katolska sjukhus / Läkare, grannar och journalister inne på banken / Brottsplatsen kontaminerad / Bevismaterial förstörda eller flyttade / Mitt rum – Rum 2 (Mordrummet) på Första roteln vid Tokyo-polisen – tilldelas fallet preliminärt.

Första utredningsperioden inleds (de första tjugo dagarna, den 26 januari till den 14 februari 1948) –

1948/1/26, 23.00: En trappa upp på polisstationen i Mejiro / Specialutredningens högkvarter upprättat / Specialutredningens första möte / Rapport om de spår som hittats på brottsplatsen och vittnesuppgifter från en av de överlevande / Fastställande av fakta / Två av sex överlevande döda nu / Offren nu sammanlagt tolv / Fyra överlevande / Datum och tid för brottet: Femton minuter om-